

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 04, 2018

Nummer 4, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:621](#) 08-02-2018

Amsterdam/omgevingsvergunning

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:648](#) 06-02-2018

Amsterdam/omgevingsvergunning

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:605](#) 25-01-2018

Edam-Volendam/omgevingsvergunning

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:447](#) 16-01-2018

Midden-Delfland/omgevingsvergunning

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6442](#) 20-12-2017

Bronkhorst/inbreuk grondrechten

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:12864](#) 18-12-2017

Beesel/omgevingsvergunning

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:9179](#) 28-11-2017

Amsterdam/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:506](#) 14-02-2018

Den Helder/verkeersbesluit

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:515](#) 14-02-2018

Epe/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:474](#) 14-02-2018

Tytsjerksteradiel/bestemmingsplan 'Hurdegaryp, [locatie 1] (voormalige locatie Wijnia, ontwikkellocatie woningbouw)'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:411](#) 07-02-2018

Goeree-Overflakkee/wijzigingsplan 'Landal Strand Resort Ouddorp Duin'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:419](#) 07-02-2018

provinciale staten Noord-Holland/inpassingsplan 'Netuitbreiding Kop van Noord-Holland'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:405](#) 07-02-2018

Haaksbergen/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:379](#) 07-02-2018

Gilze en Rijen/bestemmingsplan 'OBS De Wildschut'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:126](#) 17-01-2018

Kaag en Braassem/last onder dwangsom

RECHTSPRAAK

Tytsjerksteradiel/bestemmingsplan ‘Hurdegaryp, [locatie 1] (voormalige locatie Wijnia, ontwikkellocatie woningbouw)’***Wateroverlast door hoogteverschillen. Instandhouding drainage en sloot. Voorwaardelijke verplichting.***

Uit artikel 10.33 van de Wet milieubeheer volgt dat het gemeentebestuur is belast met het onderhoud en beheer van de riolering. Nu de instandhouding en het onderhoud van de riolering anderszins publiekrechtelijk verzekerd zijn, hoefde de raad hiervoor geen voorwaardelijke verplichting in het plan op te nemen. Wat betreft de drainage en de sloot heeft de raad echter niet onderbouwd dat er een publiekrechtelijke regeling is die de instandhouding en het onderhoud na de eigendomsoverdracht waarborgt. Gelet hierop kon de raad naar het oordeel van de Afdeling in zoverre in redelijkheid niet afzien van het opnemen van een voorwaardelijke verplichting in de planregels.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:474

Zaaknummer: 201705252/1/R3

Wetsartikelen: 10.33 WMB en 3:46 Awb

RECHTSPRAAK

Epe/omgevingsvergunning bouwen

Enkele verwijzing naar beleid. Ruimtelijke afweging. Onvoldoende draagkrachtige motivering.

Weliswaar volgt uit het aan de weigering ten grondslag liggende beleid dat de ruimte om nieuwe woningbouwinitiatieven te honoreren in de gemeente Epe vrij beperkt is en dat ter zake een restrictief beleid wordt gevoerd, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat toevoeging van een nieuwe woning aan de woningvoorraad zonder meer is uitgesloten. Dat betekent dat het college bij de weigering om een omgevingsvergunning te verlenen voor realisering van een tijdelijke woonfunctie in het op het perceel aanwezige gebouw niet kan volstaan met de enkele algemene verwijzing naar bedoeld beleid rondom woningbouwinitiatieven. Gelet op de ruimte die het woningbouwbeleid laat, ligt het op de weg van het college om te beoordelen of de gevraagde tijdelijke woonfunctie van het gebouw vanuit ruimtelijk oogpunt in dit geval aanvaardbaar is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:515

Zaaknummer: 201704199/1/A1

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunningen twee dakopbouwen. Akoestische eisen Bouwbesluit. Rechts verkregen niveau. Constructie eisen Bouwbesluit. Tegenrapporten.

Op grond van artikel 3.18 van het Bouwbesluit zijn op het vergroten van een bouwwerk de artikelen 3.16 tot en met 3.17a van het Bouwbesluit van overeenkomstige toepassing, waarbij in plaats van het in die artikelen aangegeven niveau van eisen wordt uitgegaan van het rechtens verkregen niveau. In artikelen 3.16 en 3.17 van het Bouwbesluit zijn voorschriften opgenomen voor de geluidwering tussen verschillende gebruiksfuncties. Met de voorschriften van deze artikelen wordt volgens de nota van toelichting bij het Bouwbesluit beoogd de mogelijke hinder door de veroorzaker van het geluid (de zender) in een op een aangrenzend perceel gelegen gebruiksfunctie (de ontvanger) te beperken. Uit de nota van toelichting bij het Bouwbesluit blijkt verder dat voor het bepalen van het rechtens verkregen niveau moet worden gekeken naar de technische voorschriften en de vergunning die op de oorspronkelijke oprichting van het bouwwerk en op eventuele latere verbouwingen daarvan van toepassing waren. Verbouwingen mogen namelijk niet leiden tot een lager kwaliteitsniveau dan het feitelijke kwaliteitsniveau dat een bouwwerk heeft, indien bij de bouw daarvan toepassing is gegeven aan de daarop betrekking hebbende voorschriften. Nu de opbouwen vergrotingen van de woningen betreffen, is het rechtens verkregen niveau het niveau zoals vergund bij de oorspronkelijke bouw van de woningen. Dat de vloeren en wanden door het bouwplan een andere functie krijgen, maakt dat niet anders. Verweerder heeft dit ten onrechte niet bij het bestreden besluit betrokken. Het is daarom niet aannemelijk geworden dat het bouwplan aan artikel 3.18 van het Bouwbesluit voldoet.

Vergunninghouders hebben geen verzoek tot latere aanlevering van gegevens of bescheiden gedaan. Ook is in de omgevingsvergunningen niet bepaald dat sommige gegevens en bescheiden drie weken voor de start van de uitvoering van het bouwplan pas zullen worden overgelegd. De uitwerking van de constructieve hoofdlijnen in een later stadium kan in dit geval dus niet. De Omgevingsdienst is verder inhoudelijk niet ingegaan op de helder onderbouwde bezwaren in de door eiers overgelegde rapporten tegen de

constructieberekeningen, maar heeft slechts gesteld dat voldoende aannemelijk is dat de hoofdlijnen van de constructie wel voldoen aan de van toepassing zijnde eisen. De rechtbank heeft op grond van de door eisers overgelegde rapporten concrete aanknopingspunten om aan het advies van de Omgevingsdienst te twijfelen en het is voor de rechtbank niet inzichtelijk geworden waarom volgens de Omgevingsdienst desalniettemin wordt voldaan aan artikel 2.5 van het Bouwbesluit. Nu het bestreden besluit op het advies van de Omgevingsdienst is gebaseerd, kan het bestreden besluit ook om deze reden niet in stand blijven.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:621

Zaaknummer: AMS 17/2755

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a Wabo, 3.18 Bouwbesluit, 3.16 Bouwbesluit, 3.17 Bouwbesluit, 2.2 Bouwbesluit, 2.5 Bouwbesluit, 2.2 lid 1 Mor en 2.7 lid 1 Mor

RECHTSPRAAK

Gilze en Rijen/bestemmingsplan ‘OBS De Wildschut’

Ontvankelijkheid. Verordening elektronische bekendmaking. Gebrek in een niet wettelijk verplichte kennisgeving.

Een eventueel gebrek in een niet wettelijk verplichte kennisgeving kan alleen tot een verschoonbare termijnoverschrijding leiden als de indiener van een zienswijze door die kennisgeving op het verkeerde been is gezet. Die omstandigheid doet zich naar het oordeel van de Afdeling hier niet voor. Zowel in de elektronische kennisgeving als in de onverplichte papieren kennisgeving is duidelijk dezelfde begin- en einddatum van de terinzagelegging van het ontwerpplan vermeld. Bij appellant kon derhalve geen onduidelijkheid bestaan over de duur van de termijn waarbinnen zienswijzen konden worden ingediend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:379

Zaaknummer: 201700251/1/R2

Wetsartikelen: 2:14 lid 2 Awb, 3:11 Awb, 3:12 lid 1 Awb, 3:15 Awb, 3:16 Awb, 6:13 Awb, 8:1 Awb, 8:6 Awb en 2 bijlage 2 Awb

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning woningencomplex statushouders en studenten voor tien jaar. Kruimelgevallenregeling. Stedelijk ontwikkelingsproject. Gelijkheidsbeginsel. Evidente belemmering.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:694, dient voorop te worden gesteld dat het begrip ‘stedelijk ontwikkelingsproject’ uit het Besluit m.e.r. ruimte voor interpretatie laat. Het antwoord op de vraag of sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit m.e.r. hangt dan ook af van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij onder meer aspecten als de aard en de omvang van (de voorziene wijziging van) de stedelijke ontwikkeling een rol spelen. Het antwoord op de vraag of een activiteit kan worden aangemerkt als een activiteit, bedoeld in kolom I van categorie 11.2 van onderdeel D van de Bijlage bij het Besluit m.e.r., is niet afhankelijk van het antwoord op de vraag of per saldo aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan (uitspraak van de Afdeling van 31 januari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:348). De voorzieningenrechter is vooralsnog, met verweerder, van oordeel dat het project van vergunninghoudster niet kan worden gekwalificeerd als een stedelijk ontwikkelingsproject. Het project zal worden gerealiseerd op een braakliggend (bouwrijp) terrein in een reeds bestaand stedelijk gebied waarin ook hoogbouw aanwezig is. De aard van het bouwproject, zijnde woningbouw, heeft een beperkter impact op (de directe omgeving van) het perceel waarop het project zal worden gerealiseerd dan hetgeen het vigerende bestemmingsplan reeds toelaat. Ook op de aangrenzende percelen staan bouwwerken ten behoeve van woningen. Verder is voor dit oordeel van belang dat het vergunde project voorziet in niet meer dan 142 woningen, waarin onderdak kan worden geboden aan 180 personen. Deze aantallen zijn, gelet op de omgeving waarin het project zal worden gerealiseerd, relatief beperkt. In het kader van het beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft verweerder ter zitting uitdrukkelijk gesteld dat het project – waarbij wel de uitgebreide voorbereidingsprocedure is doorlopen – zal worden gerealiseerd op gronden die nu in gebruik zijn als sportvelden en dat veel van het aldaar gesitueerde groen verloren zal gaan, waardoor de impact van dat project veel groter is en dit dus is te kwalificeren als een stedelijk ontwikkelingsproject. De voorzieningenrechter is, op basis van de concrete verklaringen van verweerder, van oordeel

dat het project in Elzenhagen niet zonder meer gelijk te stellen is met het project van vergunninghoudster. Van een ongelijke behandeling van gelijke gevallen is dan ook geen sprake.

In het verzoek om voorlopige voorziening is ook gesteld dat – gelet op de artikelen 45 en 45a van de Woningwet – verweerder niet tot verlening van de omgevingsvergunning had mogen overgaan. Artikel 45, tweede lid, aanhef en onderdeel a, van de Woningwet, waarnaar verzoekers hebben verwezen, spreekt over het bouwen en verwerven van voor permanent verblijf bedoelde woongelegenheden. Anders dan verzoekers stellen, spreekt dit artikel niet over bebouwing die permanent ter plaatse moet blijven staan, maar over een verblijf van permanente aard. Permanente aard is tegengesteld aan verblijf van tijdelijke aard, zoals bijvoorbeeld recreatief verblijf. Dat het wonen in het op te richten woongebouw niet als permanent kan worden aangemerkt, is niet gebleken. Verder is ook artikel 45a van de Woningwet niet van toepassing op de onderhavige situatie, aangezien dat artikel ziet op het verhuren van woongelegenheden die toebehoren aan een derde, dan wel op het verbouwen/gebruiksklaar maken van ruimten tot woongelegenheden die toebehoren aan een derde. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan ombouwen van een kantorencomplex tot wooneenheden. Nu artikel 45a van de Woningwet niet van toepassing is op de onderhavige situatie, waar het woongebouw in zijn geheel nog moet worden opgericht, is een maximaal geldbedrag dat per verhuureenheid aan verbouwwerkzaamheden mag worden gespendeerd, niet van toepassing.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:648

Zaaknummer: AMS 18/122, AMS 18/238 en AMS 18/287

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo, 4 aanhef en onderdeel 11 bijlage II Bor, 5 lid 6 bijlage II Bor, 45 Wonw en 45a Wonw

RECHTSPRAAK

Edam-Volendam/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning. Juiste wijze van bekendmaken. Mededeling artikel 3.9 Wabo. Artikel 2:14 lid 2 Awb. Verschoonbaarheid termijnoverschrijding.

De omgevingsvergunning is op 7 maart 2017 verleend en op dezelfde dag aan de aanvrager daarvan verzonden. Daarmee is de omgevingsvergunning op de juiste wijze, overeenkomstig artikel 3:41, eerste lid, van de Awb bekendgemaakt. Het betoog dat op de bekendmaking van de omgevingsvergunning artikel 3:42 Awb van toepassing is – omdat het hier gaat om een zaaksgerichte beschikking – volgt de rechtbank niet. Het gegeven dat de omgevingsvergunning een zaaksgebonden beschikking is en daarmee overdraagbaar, betekent niet dat de vergunning zich daarmee tot een ieder richt en dus aan een ieder bekend moet worden gemaakt. De vergunning is gericht aan de aanvrager en op juiste wijze bekendgemaakt door toezending daarvan aan de aanvrager.

Uit de wetsgeschiedenis van artikel 2:14 van de Awb volgt dat met de term bericht tot uitdrukking wordt gebracht dat de regeling betrekking heeft op communicatie, waarbij onder berichtgeving zowel is te verstaan de verzending en ontvangst van uitlatingen van het bestuur als van anderen. De bestuursuitlatingen kunnen zowel betrekking hebben op besluiten in de zin van artikel 1:3 van de Awb als op andere handelingen. Te denken valt daarbij onder meer aan kennisgeving van besluiten (*Kamerstukken II 2001/02, 28483, 3, p. 10 en 11*). Naar het oordeel van de rechtbank kwalificeert de in artikel 3.9 van de Wabo genoemde kennisgeving, die bedoeld is om een onbepaalde groep van personen te bereiken, als een bericht in de zin van artikel 2:14, tweede lid, van de Awb. De omstandigheid dat de beslissing op een aanvraag om een omgevingsvergunning is gericht tot de aanvrager, neemt niet weg dat de kennisgeving ervan niet tot één of meer geadresseerden is gericht. Artikel 2:14, tweede lid, van de Awb is hier dan ook van toepassing. De gemeente Edam-Volendam heeft geen wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 2:14, tweede lid, van de Awb, vastgesteld. Kennisgeving van de omgevingsvergunning op (uitsluitend) de gemeentelijke website is dan ook in strijd met het bepaalde in artikel 2:14, tweede lid, van de Awb.

Dit brengt echter niet zonder meer mee dat de termijnoverschrijding in dit geval verschoonbaar moet worden geacht, ook niet wanneer eiser binnen twee weken nadat hij van de omgevingsvergunning feitelijk kennis heeft genomen alsnog bezwaar daartegen heeft gemaakt. Een termijnoverschrijding is verschoonbaar als de oorzaak ervan in redelijkheid niet aan de indiener van een bezwaar- of beroepsschrift is toe te rekenen en de reden van verschoonbaarheid vóór afloop van de bezwaar- of beroepstermijn is ontstaan. Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank in dit geval geen sprake. Eiser heeft zich niet beroepen op concrete feiten of omstandigheden die tot gevolg hebben gehad dat hij niet voor afloop van de bezwaartermijn kennis heeft kunnen nemen van de kennisgeving van de omgevingsvergunning op internet. Aangenomen moet daarom worden dat eiser ook voor afloop van de bezwaartermijn op de hoogte had kunnen zijn van de verleende vergunning en dat hij daartegen tijdig (pro forma) bezwaar had kunnen maken. De enkele omstandigheid dat de kennisgeving op internet plaatsvindt zonder dat daar (in strijd met art. 2:14 lid 2 Awb) een wettelijk voorschrift aan ten grondslag ligt, doet immers aan de kennisgeving van de verleende omgevingsvergunning en de raadpleegbaarheid daarvan feitelijk niet af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:605

Zaaknummer: HAA 17/4225

Wetsartikelen: 3:41 lid 1 Awb, 3:42 Awb, 3:9 Wabo en 2:14 lid 2 Awb

RECHTSPRAAK

Den Helder/verkeersbesluit

Appellante is belanghebbende in het verkeersbesluit nu zij opkomt voor de verkeersveiligheid bij haar woning.

Casus

Weigering een verkeersbesluit te nemen tot aanwijzing van een locatie als woonerf. De rechtbank heeft geoordeeld dat het belang van appellante niet rechtstreeks bij de weigering van het college om een verkeersbesluit te nemen, is betrokken en zij mitsdien niet als belanghebbende kan worden aangemerkt.

Rechtsvraag

Is appellante belanghebbende?

Uitspraak

Een persoon is slechts belanghebbende bij een verkeersbesluit indien hij of zij een bijzonder, individueel belang heeft bij dat besluit, welk belang zich in voldoende mate onderscheidt van dat van andere weggebruikers. De woning van appellante grenst direct aan de weg ten aanzien waarvan het college heeft geweigerd een verkeersbesluit te nemen. Het al dan niet realiseren van een woonerf heeft derhalve directe gevolgen voor het weggebruik en haar woongenot ter plaatse van haar woning. Appellante heeft daarbij terecht gesteld dat zij opkomt voor de verkeersveiligheid bij haar woning. De Afdeling is derhalve van oordeel dat appellante een bijzonder, individueel belang heeft, waarmee zij zich in voldoende mate onderscheidt van willekeurige andere weggebruikers

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:506

Zaaknummer: 201705812/1/A2

Wetsartikelen: 1:2 Awb

RECHTSPRAAK

Kaag en Braassem/last onder dwangsom

Last onder dwangsom wegens niet melden uitbreiding inrichting met naastgelegen terrein voor stalling voertuigen.

Casus

Last onder dwangsom wegens uitbreiding inrichting door op naastgelegen terrein machines en voertuigen te stallen zonder dat daarvoor een melding is gedaan. Appellante stelt dat het naastgelegen terrein niet ten behoeve van de inrichting werd gebruikt, maar een afzonderlijke parkeerplaats was en daarmee een type A-inrichting als bedoeld in het Activiteitenbesluit.

Rechtsvraag

Is voor deze activiteit een melding vereist?

Uitspraak

Appellante heeft toegelicht dat op het desbetreffende terrein door haar voertuigen worden gestald ten behoeve van de bezichtiging door klanten. Dit betekent dat het terrein wordt gebruikt ten behoeve van de inrichting en appellante haar inrichting heeft uitgebreid op het naastgelegen terrein. Daarmee is de inrichting veranderd en is een melding op grond van het Activiteitenbesluit vereist. Dat in de huurovereenkomst is vermeld dat het terrein een afzonderlijk parkeerterrein is, doet niet ter zake.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:126

Zaaknummer: 201700716/1/A1

Wetsartikelen: 8.41 WMB en 1.10 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Bronkhorst/inbreuk grondrechten

Wgv is exclusieve toetsingskader voor geurhinder vanuit dierverblijven. Geen strijd met EVRM en IVBPR. Rechter kan geen van de wetgeving afwijkende geurnormen vaststellen.

Casus

Vordering omwonenden tot beperking geurhinder vanwege een veehouderij. Volgens eisers is sprake van onrechtmatige hinder en van inbreuk op de grondrechten van burgers op ongestoord woongenot. Eisers menen dat de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) een relatief laag beschermingsniveau biedt aan geurgevoelige objecten buiten de bebouwde kom.

Rechtsvraag

Heeft de burgerlijke rechter ruimte om geurhinder jegens omwonenden als onrechtmatig te kwalificeren?

Uitspraak

De Wgv strekt tot bescherming van personen die wonen in de omgeving van een veehouderij tegen geurhinder die veroorzaakt wordt door die veehouderij. Blijft de geurbelasting van de veehouderij binnen de normen van de Wgv, dan hebben omwonenden de geurhinder te accepteren. Voor de gebieden is geconcludeerd dat in redelijkheid van geurgevoelige objecten mag worden gevergd dat zij de geurhinder accepteren die het gevolg is van de ten hoogste toegestane geurbelasting. Nu de belangen van omwonenden onmiskenbaar zijn betrokken bij de totstandkoming van de Wgv, is er geen ruimte meer voor de burgerlijke rechter om de geurhinder jegens de omwonenden als onrechtmatig te kwalificeren indien en voor zover gedaagde zich houdt aan de voor zijn veehouderij geldende vergunningsvoorwaarden. In het kader van de op de Wgv gebaseerde vergunningverlening zijn immers dezelfde belangen afgewogen als die, welke de burgerlijke rechter in aanmerking moet nemen bij de beoordeling van de vraag of de uitvoering van de vergunde activiteit rechtmatig of onrechtmatig is.

Voor zover de omwonenden stellen dat de Wgv op meerdere onderdelen in strijd is met het

EVRM en het IVBPR, meer in het bijzonder het recht op privéleven, waaronder de woning en het discriminatieverbod, verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak waarin deze heeft geoordeeld dat artikel 3 Wgv niet in strijd is met artikel 8 en artikel 14 EVRM.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6442

Zaaknummer: C/05/310351/HZ ZA 16-426

Wetsartikelen: Wet geurhinder en veehouderij, 5:37 BW, 6:162 BW, 8 EVRM, 14 EVRM, 17 IVBPR en 26 IVBPR

RECHTSPRAAK

Midden-Delfland/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning oprichten bouwmarkt met tuinmarkt en drive-in. Relativiteitseis. Wezenlijke invloed staat van instandhouding. Voorschriften.

Gegevens over de brandveiligheidsinstallaties en vluchtrouteaanduiding als bedoeld in artikel 2.2, vijfde lid, onderdeel e, van de Mor, moeten worden ingediend om toetsing aan de brandveiligheidseisen uit het Bouwbesluit 2012 mogelijk te maken. Deze brandveiligheidseisen strekken ter bescherming van de belangen van eigenaren en gebruikers van de gebouwen waarvoor die eisen gelden en eigenaren en gebruikers van belendende gebouwen. Eisers zijn geen gebruiker of eigenaar van de voorziene bouwmarkt van Bauhaus. De bouwmarkten van eisers I bevinden zich op ruime afstand daarvan, zodat het brandveiligheidsbelang ter plaatse daarvan niet aan de orde is. Met betrekking tot de woning van eisers II is de rechtbank van oordeel dat ook deze op een zodanige afstand van de geprojecteerde bouwmarkt is gelegen, dat de brandveiligheidseisen kennelijk niet strekken ter bescherming van hun belangen.

In de aanbevelingen van het ecologisch rapport staat weliswaar vermeld dat de verbodsbepalingen van de Wnb niet aan het bouwplan in de weg staan, maar uit datzelfde rapport kan niet worden opgemaakt dat ook expliciet aan artikel 3.1, vierde en vijfde lid, van de Wnb is getoetst. Over de vraag of het bouwplan tot een wezenlijke invloed op de staat van instandhouding van de genoemde vogelsoorten leidt, zijn geen bevindingen vermeld in dit rapport. Aldus is niet inzichtelijk gemaakt waarom de verbodsbepaling als bedoeld in artikel 3.1, vierde lid, van de Wnb niet van toepassing is. Met een nadere notitie, die in de beroepsfase is overgelegd, is alsnog voldoende gemotiveerd dat het bouwplan niet leidt tot een wezenlijke invloed op de staat van instandhouding op de vogelsoorten.

In het bestreden besluit heeft verweerder onder het kopje 'Flora en Faunaonderzoek' de conclusie van het ecologisch onderzoek weergegeven dat de werkzaamheden niet tijdens het broedseizoen (1 maart tot 15 juli) mogen aanvangen. Verweerder heeft hierover geen voorschrift aan de verleende omgevingsvergunning verbonden als bedoeld in 2.22, tweede lid,

van de Wabo. De tekst van het bestreden besluit biedt onvoldoende garantie dat er geen werkzaamheden tijdens het broedseizoen zullen plaatsvinden. Dit geldt ook voor het feit dat Bauhaus (schriftelijk) heeft toegezegd niet te beginnen met de bouwwerkzaamheden. De omstandigheid dat in de toelichting bij het vigerende bestemmingsplan staat vermeld dat verplicht rekening dient te worden gehouden met het broedseizoen van vogels, maakt het voorgaande niet anders. Volgens vaste jurisprudentie komt aan de toelichting bij een bestemmingsplan immers geen bindende betekenis toe. Verweerder had derhalve een desbetreffend voorschrift aan de omgevingsvergunning moeten verbinden. De rechtbank ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien door alsnog het voorschrift aan het bestreden besluit te verbinden dat de werkzaamheden niet tijdens het broedseizoen (1 maart tot 15 juli) mogen aanvangen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:447

Zaaknummer: SGR 17/5275

Wetsartikelen: 2.2 lid 5 onderdeel e Mor, 8:69a Awb, 3.1 lid 1 Wnb, 3.1 lid 4 Wnb, 3.1 lid 5 Wnb, 2.2aa aanhef en onderdeel b Bor en 2.22 lid 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Beesel/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning woonzorggebouw. Ladder voor duurzame verstedelijking. Nieuwe stedelijke ontwikkeling. Onderzoeksgebied. Bestaand stedelijk gebied.

In de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 juni 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:1724) overweegt de Afdeling dat bij beantwoording van de vraag of een stedelijke ontwikkeling die is voorzien in een bestemmingsplan een nieuwe stedelijke ontwikkeling in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro behelst, in onderlinge samenhang moet worden beoordeeld in hoeverre het plan, in vergelijking met het voorgaande bestemmingsplan, voorziet in een functiewijziging en welk planologische beslag op de ruimte het nieuwe plan mogelijk maakt in vergelijking met het voorgaande bestemmingsplan (uitspraken van 6 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:915 (Oldenzaal), en van 20 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1064 (Waalre)). Het planologisch ruimtebeslag van een woonzorggebouw met bedrijfswoning is dusdanig afwijkend van een (royale) eengezinswoning, dat uitgegaan dient te worden van een nieuwe stedelijke ontwikkeling.

Wanneer met een omgevingsvergunning als thans aan de orde een nieuwe stedelijke ontwikkeling mogelijk wordt gemaakt, dient met overeenkomstige toepassing van artikel 3.1.6, van het Bro de toelichting een beschrijving te bevatten van de behoefte aan die voorgenomen ontwikkeling. Artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro bevat een motiveringsvereiste en vraagt om explicitering van gemaakte keuzes. Deze bepaling schrijft geen vooraf bepaald resultaat voor, maar strekt ertoe vanuit ruimtelijk oogpunt onaanvaardbare leegstand en onnodig ruimtebeslag te voorkomen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:353)). Bij de behoefte kan het ook gaan om de kwalitatieve behoefte (zie bijv. de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:3444)). De aan de orde zijnde nieuwe stedelijke ontwikkeling, die kleinschalig van aard is en gericht op een specifieke doelgroep, is gericht op het (door vergunninghoudster gekozen) ruimtelijk verzorgingsgebied van het dorp Beesel. Er is geen grond om te stellen dat in alle gevallen de behoefte regionaal in de zin van (boven)gemeentelijk moet worden vastgesteld.

Indien blijkt dat sprake is van een actuele regionale behoefte, wordt beschreven in hoeverre in die behoefte binnen het bestaand stedelijk gebied van de betreffende regio kan worden voorzien door benutting van beschikbare gronden door herstructurering, transformatie of anderszins. De beantwoording van de vraag of een plangebied als een bestaand stedelijk gebied in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro in samenhang met artikel 1.1.1, eerste lid, onder h, van het Bro, kan worden aangemerkt, hangt volgens de nota van toelichting (2017) af van de omstandigheden van het geval, de specifieke ligging, de feitelijke situatie, het bestemmingsplan en de aard van de omgeving. Bij de beantwoording van deze vraag dient volgens de jurisprudentie van de Afdeling te worden beoordeeld of het (voorgaande) bestemmingsplan binnen het gebied reeds een stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, dienstverlening, bedrijvigheid, detailhandel of horeca mogelijk maakt, of het gebied op grond van het voorgaande plan kan worden beschouwd als bij een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing behorende openbare of sociaal-culturele voorzieningen, stedelijk groen en infrastructuur (uitspraken van 29 april 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1340 (Veghel) en van 20 mei 2015, nr. ECLI:NL:RVS:2015:1581 (Papendrecht)). Op grond van het geldende bestemmingsplan kan worden geconcludeerd dat er met betrekking tot de in geding zijnde percelen al sprake is van een stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, met daaraan ondergeschikte bedrijvigheid(-aan-huis), aansluitend bij de dorpskern en dus behorend bij een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing en openbare, sociaal-culturele voorzieningen/infrastructuur. Dat betekent dat het stedenbouwkundig samenstel al bestond en het bouwplan beoogt daarvan deel uit te gaan maken. Dat de percelen waarop het bouwplan van vergunninghoudster is voorzien ook nog in enige mate over de grens van de bronsgroene landschapszone gaan, leidt niet tot de conclusie dat het plan niet is geprojecteerd binnen bestaand stedelijk gebied. Met de beschrijving in de ruimtelijke onderbouwing is voldaan aan het in artikel 3.1.6, tweede lid, onderdeel b, van het Bro vereiste dat wordt beschreven dat in de actuele regionale behoefte kan worden voorzien in bestaand stedelijk gebied door benutting van beschikbare in het plan van vergunninghoudster betrokken gronden. Verweerder is in het kader van artikel 3.1.6, tweede lid, onderdeel b, van het Bro, nu een actuele regionale behoefte bestaat waarin kan worden voorzien binnen bestaand stedelijk gebied, niet gehouden te beoordelen of ook elders binnen bestaand stedelijk gebied in de gemeente of regio in de behoefte zou kunnen worden voorzien (zie ECLI:NL:RVS:2016:125). Die vraag komt in andere vorm wel aan de orde bij de belangenafweging in het kader van de beoordeling van een goede ruimtelijke ordening. Nu uit de beschrijving, bedoeld in onderdeel b, blijkt dat de stedelijke ontwikkeling binnen het bestaand stedelijk gebied van de betreffende regio kan plaatsvinden, is de derde trede van de ladder niet aan de orde.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:12864

Zaaknummer: AWB/ROE 16/3148, 16/3150, 16/3165, 16/3166, 16/3167, 16/3168, 16/3169, 16/3170, 16/3171 en 16/3172

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 Wabo, 2.10 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 3° Wabo, 5.20 Bor en 3.1.6 lid 2 Bro

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning

Belanghebbende. Gevolgen van enige betekenis. Geen samenhangend winkelgebied.

Vaste rechtspraak van de Afdeling bepaalt dat voor het zijn van belanghebbende aannemelijk moet zijn dat hij als gevolg van de verleende vergunning gevolgen van enige betekenis kan ondervinden (bijv. ABRvS 16 maart 2016, ECLI:NL:RVS:2016:737). In een uitspraak van 23 augustus 2017 heeft de Afdeling toegelicht dat gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar die gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt onder meer acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op en planologische uitstraling van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn (ECLI:NL:RVS:2017:2271).

De afstand tussen eiseres en de desbetreffende panden in de Amsterdamse Poort is hemelsbreed één kilometer. Dat laatste maakt dat niet op voorhand is uit te sluiten dat eiseres enige gevolgen ondervindt van de vergunde uitbreiding van de winkelunits in de Amsterdamse Poort. Omdat geen sprake is van één samenhangend gebied, bestaande uit Villa Arena en de Amsterdamse Poort, is evenmin aannemelijk dat sprake is van een (negatieve) wisselwerking tussen de vergunde projecten in de Amsterdamse Poort en het imago van Villa Arena. Eiseres heeft nog gewezen op het risico op parkeerproblemen bij en leegstand in de Amsterdamse Poort dat enig effect heeft op de aantrekkelijkheid van Villa Arena. Eiseres heeft dit betoog in het geheel niet met stukken onderbouwd en heeft volstaan met de aanname dat dit het geval zou kunnen zijn, zodat dit niet leidt tot een andere conclusie ten aanzien van de belanghebbendheid van eiseres. De rechtbank is derhalve van oordeel dat het niet aannemelijk is dat eiseres gevolgen van enige betekenis als gevolg van de verleende vergunning zal ondervinden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:9179

Zaaknummer: AMS 17/588 en 17/2176

Wetsartikelen: 8:1 Awb, 7:1 Awb en 1:2 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

provinciale staten Noord-Holland/inpassingsplan 'Netuitbreiding Kop van Noord-Holland'

Onderzoek magneetzone. Diepte ligging kabel. Onbenutte woonbestemming.

Provinciale staten hebben bij het herstelbesluit nader toegelicht dat een magneetveldzone met een veldsterkte hoger dan 0,4 μ T kan worden uitgesloten bij een diepteligging van de kabel van 10 m of meer. Gelet op het uitgevoerde onderzoek hebben provinciale staten volgens de Afdeling dan ook in redelijkheid kunnen uitsluiten dat ter plaatse van de onbenutte woonbestemming op de in geding zijnde locatie een magneetveldzone met een veldsterkte hoger dan 0,4 μ T aanwezig zal zijn. In de enkele stelling dat de bodemsamenstelling ter plaatse van het perceel mogelijk anders is dan ter plaatse van het perceel met het oog waarop het onderzoek is opgesteld, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat dit onderzoek niet tevens kan worden toegepast op de onbenutte woonbestemming op de in geding zijnde locatie.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:419

Zaaknummer: 201706991/1/R6

Wetsartikelen: 3:11 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Goeree-Overflakkee/wijzigingsplan 'Landal Strand Resort Ouddorp Duin'

Wijzigingsplan. Voorwaardelijke verplichting. Rechtszekerheid.

De omstandigheid dat de wijzigingsbevoegdheid die is neergelegd in artikel 15, lid 15.2, van de planregels van het bestemmingsplan 'Klepperduinen' niet uitdrukkelijk de mogelijkheid van een voorwaardelijke verplichting bevat, betekent niet dat een dergelijke verplichting niet in de regels van het onderhavige wijzigingsplan kan worden opgenomen (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 3 september 2014, ECLI:NL:RVS:2014:3260, r.o. 5.5.1). Hierbij is van belang dat de voorwaardelijke verplichting in dit geval uitsluitend bedoeld is om te waarborgen dat wordt voldaan aan de wijzigingsvoorwaarde dat sprake is van het verplaatsen van verblijfseenheden van een bestaand recreatiebedrijf in het zandwallengebied.

De Afdeling is van oordeel dat in het onderhavige geval in de voorwaardelijke verplichting dient te zijn gewaarborgd dat het aantal permanente standplaatsen voor verblijfsrecreatie dat op recreatiepark De Magneet planologisch is toegestaan in het ter plaatse geldende bestemmingsplan met negen wordt verlaagd. Zonder een dergelijke planaanpassing bestaat er planologisch immers geen belemmering om de negen standplaatsen na een feitelijke opheffing daarvan in de toekomst opnieuw te realiseren. In de voorwaardelijke verplichting dient tevens te worden gewaarborgd dat de negen standplaatsen op het recreatiepark ook feitelijk worden opgeheven. Het uitsluitend planologisch verminderen van het aantal standplaatsen biedt namelijk niet de waarborg dat de standplaatsen ook daadwerkelijk worden opgeheven, omdat deze in stand kunnen worden gelaten op basis van de beschermende werking van het in een bestemmingsplan opgenomen overgangsrecht.

De thans in de voorwaardelijke verplichting opgenomen tweejaarstermijn na het onherroepelijk worden van de omgevingsvergunning acht de Afdeling in dit geval onvoldoende rechtszeker. Na het onherroepelijk worden van de omgevingsvergunning staan tegen het besluit tot verlening van de vergunning geen rechtsmiddelen meer open. Dit heeft tot gevolg dat het voor derden niet mogelijk is om na het onherroepelijk worden van de vergunning af te dwingen dat de aanpassing van het bestemmingsplan en de feitelijke

opheffing van de standplaatsen op het recreatiepark ook daadwerkelijk plaatsvinden. Voor zover het college in zijn verweerschrift en ter zitting heeft gesteld dat de opheffing van de standplaatsen zal worden geborgd door middel van een voorwaarde in de omgevingsvergunning op basis waarvan met toepassing van artikel 5.19 van de Wabo de vergunning kan worden ingetrokken, is de Afdeling van oordeel dat een dergelijke voorwaarde voor derden evenmin voldoende rechtszekerheid biedt. Artikel 5.19 van de Wabo bevat immers niet een verplichting maar slechts een bevoegdheid voor het college om bij het niet naleven van een aan de omgevingsvergunning verbonden voorschrift de vergunning in te trekken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:411

Zaaknummer: 201701628/1/R3

Wetsartikelen: 5.19 Wabo

RECHTSPRAAK

Haaksbergen/omgevingsvergunning bouwen

Uitleg tekst planvoorschrift. Paardenhouderij is in casu veehouderij.

Naar het oordeel van de Afdeling is de tekst van het desbetreffende planvoorschrift op zichzelf duidelijk en kan dat niet anders worden begrepen dan dat het opfokken en africhten van paarden, zoals in het bouwplan is voorzien, als een agrarische activiteit moet worden aangemerkt en aldus ter plaatse van het perceel is toegestaan. Uit de tekst van dit planvoorschrift volgt dat een paardenhouderij, behoudens een gebruiksgerichte paardenhouderij, als een veehouderij moet worden aangemerkt. Omdat de op het perceel voorziene paardenhouderij geen gebruiksgerichte paardenhouderij is als bedoeld in het bestemmingsplan, waarbij de planwetgever blijkens de plantoelichting het oog heeft gehad op het recreatieve en sportieve gebruik van paarden dan wel de verzorging van paarden, valt de paardenhouderij van appellant onder het begrip veehouderij als bedoeld in het desbetreffende planvoorschrift. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:405

Zaaknummer: 201609227/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a en c Wabo, 2.10 lid 1 Wabo en 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 3° Wabo